

S. ANSELMUS

DE PRESBYTERIS CONCUBINARIIS

SEU

OFFENDICULUM SACERDOTUM.

²⁹⁰⁶ De presbyteris qui aperta libidine conversati- A tione Deo reprobabiles se exhibent, omnino tenendum est, quæ ²⁹⁰⁷ apostolica providentia ecclesiastico justoque ²⁹⁰⁸ rigore constituit. Nempe nullatenus convenit ut ibi reverenter astetur ²⁹⁰⁹, ubi pertinaciter aperta et impudenti libidine fetentes Dei et sanctorum prohibitionem contemnendo sacris altaribus deserviunt, immo non deserviunt, sed quantum ad ipsos, commaculant: non quod quis ea quæ tractant contemnenda, sed tractantes exsecrandos existimet. Ut qui ²⁹¹⁰ Dei et angelorum præsentiam non reverentur, vel hominum detestatione repulsi sacra contaminare non audeant. De lapsis autem sacros ordines habentibus, et spontanea voluntate secrete quibus debent confitentibus, nequaquam est asserendum quod eisdem ordinibus B amplius uti nullatenus possint, si per sacrificium spiritus contribulati, cordisque ²⁹¹¹ contriti et humiliati Deum placantes, ad virtutum profectum studiose ²⁹¹² se converterint. Nam nec apud Deum reprobatum officium alicujus propter culpam, quam ipse ignoscit; nec apud homines decoloratur sacri ordinis dignitas, propter personam cujus ipsi peccatum non cognoscunt. Quibus duabus causis carnalis lapsus prohibet ²⁹¹³ ad sacrum ordinem accessum et reditum. Sed quoniam ferme semper occultum est, quorum remissæ sunt iniquitates, et quorum tecta sunt peccata (*Psalm. xxxi, 1*), quorum vero minime; tutius est semper conscium sibi criminis ab iis quæ placitam Deo personam exposcunt, per laudabilem Deo humilitatem abstinere, quam per culpabilem securitatem præsumere. Illud namque semper potest, Deo non improbante: hoc vero non debet, nisi Deo approbante. Qui autem C

huic sententiæ, quæ ad sacri ordinis officium post lapsum concedit, nequaquam aliqua ratione, nisi auctoritate fulciatur Scripturarum, vult consensum attribuere; legat epistolam beati Calixti papæ directam episcopis Galliæ, et beati Gregorii papæ ad Secundinum inclusum; ubi ipsi hanc sententiam sic firmis et pene eisdem rationibus et auctoritatibus confirmant, ut nullatenus aliorum probatione indigeat. Sed quod idem beatus Gregorius, et alii sancti Patres idipsum alibi videntur studiose prohibere, de apertis quidem prohibuisse, de occultis vero post dignam pœnitentiam concessisse intelligitur. Nam crimen quod a Deo non imputatur, nec ab hominibus esse putatur, non reprobatur neque decoloratur: cum tamen in tali re cuique tutius sit coram Deo sibi plus timere, quam confidere. Prohiberi autem invitum debere, qui occultum crimen humili confessione sponte et occulte detegit, minime existimo; ne multis obstruatur via salubris confessionis, qui potius eligunt ²⁹¹⁴ in mortem penitus occultari, quam hac occasione in certitudinem vel in suspicionem alicujus criminis adduci. Nec illi, cui confitetur statuitur ad peccatum; si confitentem abque ejus consensu cessare a sui ordinis officio non cogit, sed potius magni criminis reus esse videtur, si cogit: quia sic et confitentem ²⁹¹⁵ pœnitere confessionis, et plures nondum confitentes horrere confessionem compellit. *Hucusque codex S. Ebrulphi.*

Aug. Dominus declaravit in uno cœtu hominum eadem sacramenta sumentium, aliquorum immunditiam mundis obesse non posse: qui autem solo sacramento, sacerdos est, sicut fuit Caïpha, persecutor unius et veri summi sacerdotis

VARIE LECTIONES.

²⁹⁰⁶ Collatum est *Offendiculum cum mss. Beccensi E. 10. et S. Ebrulphi.* ²⁹⁰⁷ al., quod ²⁹⁰⁸ al., iudicio et ²⁹⁰⁹ al., adstant ²⁹¹⁰ al., quidem ²⁹¹¹ al., cordeque ²⁹¹² al., studio ²⁹¹³ al., prohibetur ²⁹¹⁴ al., eligerent ²⁹¹⁵ al., confitendo